

Een korreltje ZOUT

LOONBELEID

Mijn vader zaliger hield er ook een loonbeleid op na. Ik herinner me, dat ik thuis kwam met een grote bos wilde bloemen. Aan de waterkant geplukt.

Mijn vader maakte er meteen een loonronde van op mijn broek.

Ik heb dit nooit goed begrepen.

Nu Middelhuis gesproken heeft, heb ik er enig begrip van gekregen. Die zei: „Als we zonder zitten kan er alles af en als het beter gaat, beginnen we pas lastig te worden”.

Nu de arbeiders hun bloemen aanbieden van discipline en redelijk overleg, worden ze kruimelig behandeld.

Tot zover accoord.

Maar toen ze niets hadden, alleen maar wrok en opstandigheid, toen kregen ze nog veel minder. Barend kan er toch niet helemaal uit.

Eerst had hij echt schik in die 5 pct. Hij dacht: ieder wat, wij 5 pct meer in de portemonnaie en de anderen 1 pct investeringslol.

Maar nu hoort hij toevallig, dat de huren omhoog gaan. Dus: wij 1 pct te kort en de anderen — werkgevers, die geen huishoofd hebben en soms nog huishoofd op de koop toe zijn — 1 pct plezier.

En dat vindt hij oneerlijk. Echt oneerlijk.

Hadden ze hem er toch even bij geroepen.

Hij had eenvoudig gezegd: Mannen — een vrouw was er niet bij! — eerlijk zijn, ieder wat. Waar of niet?

Maar hem vinden ze alleen maar goed genoeg om een korreltje zout te mikken op het magere bord van onze dagelijkse prak.

Smakelijk eten dan maar weer. He! is wel nodig, want ik vind die procentjeskost erg flauw.

BAREND.